

sig Umage for at glemme, end sige, som ikke ere til nogen Nytte, naar han fra Fredstilstand overgaaer til Krigstilstand. Det er kun ved een Leilighed, hvor man med nogetsomhelst Haab tør troe og vente, at man ikke fordrer mere end netop nødvendigt for, at en Soldat kan gøres skikket til at opfylde de Pligter, som paalægges ham i Felten, og det er, saasnart Uddannelsen foretages under eller umiddelbart for Krigsøvelsen; da trænger Nødvendigheden saa haardt paa, at vedkommende Lærer, eller Svemsomhelst det er, der skal uddanne ham, vil finde stor Betænkelighed ved at spille Tiden med Andet end det, der er aldeles nødvendigt og uundgaaeligt for Soldaten. Hvad nu angaaer de 5 Maaneders Uddannelsesetid, som jeg har tilladt mig at foreslaae, da seer jeg nok, at det er hyderligere at forkorte den Uddannelsesetid, som den høitærede Minister under visse Eventualiteter er gaaet ind paa. I det Hele kan det jo ikke nægtes, at efter det, vi før hørte af den ærede Ordfører om, hvorledes man efterhaanden havde nedsat Uddannelsesetiden, kommer man ligefrem til det Resultat, at den hele Tid, hvori Uddannelsen bør finde Sted, er mere eller mindre omtrent en Stjønssag. Der lader sig ganske vist ikke opstille noget Minimum med Hensyn til Tiden, hvori Recruten skal kunne uddannes, ligesaa lidt som man paa den anden Side kan slutte saaledes: So længere Fredsuddannelse, jo dygtigere Krigssoldat. — Dette er ikke nogen rigtig Slutning, og jeg troer, at man fra Historien vil kunne hente Beviser nok for, at den ikke holder Stik. Der er jo tre Ting, som bibringes Soldaten, der skal uddannes, nemlig den theoretiske Uddannelse, den praktiske eller taktiske Uddannelse, og Disciplinen. Hvad de to første Ting angaaer, da har jeg den bestemte Overbeviisning, at den Tid, som jeg har tilladt mig at foreslaae, maa være tilstrækkelig til at bibringe ham dem, især naar det Lærte opvrisles ved en senere Indkaldelse, hvilket er nødvendigt, idet jeg jo vel indseer, at, naar han kun i en meget kort Tid har modtaget Underviisning, vil det ellers let gaae tabt. Men efterat Soldaten saaledes i en Deel Maaneder har været underviist i det uundgaaelige Nødvendige, i det aldeles Feltmæssige,

mener jeg, at han vil kunne erindre sig det og at det ikke vil svinde ham af Minde, naar det opvrisles ved jævnlige Indkaldelser. Jeg troer derhos, at der er andre Omstændigheder, som kunne støtte den Formening hos mig, at Uddannelsesetiden vil kunne forkortes mere end allerede indrømmet af den høitærede Krigsminister, og da navnlig, at den hele Infanteritaktik er simplificeret; den hele saakaldte Lineaktik er, saa at sige, forsvunden, og Manipulationen af Haandvaaben vil jo ogsaa ved Indførelsen af de nye ventede Haandvaaben blive saaledes simplificeret, at der ogsaa i den Henseende kan vindes en betydelig Tid. Naar man sammenligner de mange Greb og den Færdighed, man hidtil vistnok med altsor overbreven Nøagtighed forlangte ved de gamle Haandvaaben, med hvad der behøves til Brugen af de nyere, vil det vistnok ikke kunne nægtes, at der kræves mindre Tid til Indøvelsen i Brugen af de nye Vaaben — i Henseende til Skydningen bliver det det Samme. Jeg har dernæst tilladt mig at foreslaae til § 16, at der istedetfor de to første Punkter sættes: „De til Undercorporaler udtagne Menige gives en fortsat Uddannelse og Øvelse i indtil 5 Maaneder.“ Det er jo en Selvfølge — idetmindste er det min Anskuelse — at den, til hvem man overdrager Befalingsret, maa være i Besiddelse af hyderligere Uddannelse end de Menige, og jeg kan derfor ikke tænke mig Andet som rimeligt og naturligt, end at en Uddannelse i en forøget Tidslængde maa blive disse tildeel, hvilken jeg har tænkt mig for de nederste Befalingsmænd paa den hele Befalingsmandsstige at kunne indskrænke til 5 Maaneder foruden de 5 Maaneder, de allerede have modtaget Uddannelse i. Den høitærede Krigsminister yttrede, at der for Dieblisset var en Stemning tilstede hos os imod Cavalleriet. Jeg vil naturligvis ikke søge at lægge nogen anden Mening ind i Ministerens Ord end den, han selv har havt, men jeg troer, at de let kunne misforstaaes og kunde tydes derhen, at der var en Stemning imod den Vaabenart, Cavalleriet. En saadan troer jeg ikke er tilstede; men de senere Begivenheder, navnlig i vort eget Fædreland, have for de fleste af Thingets Medlemmer været den levende Tante ved Bedøm-